మరిచిన మలుపు

మేడగుమ్మాలు ఎక్కి తలుపు తట్టబోయిన నారాయణరావు హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు లోపల శకుంతల మాటలువిని అఘాతం తగిలినట్లుగా. అంతలోనే గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడం మొదలు పెట్టింది. కాళ్లు కొద్దిగా వణకడం మొదలుపెట్టాయి. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. అలాగే నిలబడి ఆమె మాటలు పూర్తిగా విన్నాడు. ఒక్కచోట నిలబడలేక అక్కడే కాళ్ళు కాలినపిల్లిలా తిరగడం మొదలుపెట్టాడు.

సారాంశం తెలిసింది. కాని అయిదు నిమిషాలైనా శకుంతల తారాస్థాయిలోఉన్న కంఠం దిగడంలేదు. మధ్యలో అక్కడక్కడ లీల ఎక్కిళ్ళు వినిపిస్తున్నాయి. జేబులో సిగరెట్‌పెట్టె తీసి సిగరెట్ అంటించాడు నారాయణరావు.

క్రమంగా అతనిమనస్సులోఉన్న ఆందోళన అంతా జాలిగా మారింది. ఎంతసేపయినా ఆగని శకుంతల కంఠాన్ని వింటూంటే అసహ్యం అనిపించింది. లీల పరిస్థితి తలచుకోగానే క్షణక్షణానికి అతనిగుండె పిండుకుపోతూంది.

"బ్రతుకు బరువు తెలియని పిచ్చిపిల్లవు! ఎంత తెలివితక్కువ పనిచేశావు లీలా! నిప్పు ముట్టుకో కుండానే కాలుతుందని తెలుసుకోవడం నేర్చుకోవాలమ్మా! లేకపోతే ఇటువంటిది ఒక్క అనుభవం చాలు నీ చిన్నారి జీవితాన్ని మలమలా మాడ్చటానికి . . ." నారాయణరావు సిగరెట్ గట్టిగా పీల్చాడు. ఇంక ఒక్కక్షణం శకుంతల మాటలు వినడం దుర్భరం అనిపించిందతనికి వెంటనే తలుపు తట్టాడు.

శకుంతల కంఠం ఆగిపోయింది. లీల ఎక్కిళ్ళు కూడా వినబడలేదు. ఓ నిమిషం తరవాత తలుపు తెరుచుకుంది.

నారాయణరావు నిశ్చలంగా శకుంతల ముఖంలోకి చూశాడు. అంత ఆందోళన ఆమె ముఖంపై అతను గతంలో ఎన్నడు చూడలేదు. అయినా దాన్ని గుర్తించనట్టుగానే జోళ్ళు వదిలి బట్టలు మార్చుకొన్నాడు. కాళ్ళూ, చేతులూ, ముఖమూ కడుక్కొని సిగరెట్ పెట్టె, అగ్గిపెట్టె తీసుకొని మేడమీదికి వెడుతూ వెనకాలే వస్తున్న శకుంతలవైపు తిరిగేడు.

"వంటయిందా?"

"లేదు. ఈవేళ వంట చేసినట్లే ఉంది నాపని." శకుంతల ముఖంలో జీవమే పోయినట్లుంది.

"నేను ప్రొద్దున్న ఏం చెప్పాను? సాయంత్రం తొందరగా భోజనం చేసి ప్రెస్సుకి వెళ్ళాలని చెప్పానా? ఇప్పటికే నా పనం [illegible] అయిపోయింది. ఈవేళ వచ్చి ప్రూఫ్ చూస్తానని వాళ్ళతో చెప్పాను."

"తెలుసండీ! ఇప్పుడు కొంప అంటుకుంది. ఏ పని చెయ్యడానికీ తోచడంలేదు."

"తోచకపోతే నేను చెబుతానుతే. వెళ్ళి ముందు వంట చెయ్యి. తరవాత తరవాత పని చెబుతాను."

"వంటమాట అలా ఉండండి! ముందు నేను చెప్పేది వినండి."

నారాయణరావు కనుబొమలు ముడిచాడు.

"శకుంతలా! ఏమిటీ ధోరణి పిచ్చెక్కినట్లు? ముందు నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి. ఇప్పుడు నే నేమీ వినదలుచుకోలేదు."

శకుంతల కొరకొరా చూసింది. "తెలుస్తుందిలెండి ఎవరికి పిచ్చెక్కిందో!" అని గొణుక్కుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. వెంటనే వంటింట్లో గిన్నెలు దెబ్బలాడుకోవడం మొదలుపెట్టాయి.

"అమ్మా! లీలా! డ్రాయర్లో నా కథల ఫైల్ పెట్టాను, ఇటు పైకి తీసుకురా!" నారాయణరావు పైకెళ్ళిపోయాడు. మరి కొంతసేపటికి లీల ఉబ్బిన కళ్ళు తుడుచుకొని వణుకుతూన్న కాళ్లతో ఫైల్ తీసికొని పైకి వెళ్ళింది. నారాయణరావు బాల్కనీలో కూర్చొని దూరంగా చూస్తున్నాడు. లీల రాగానే ఒకసారి నఖ శిఖ పర్యంతం పరిశీలనగా చూశాడు. గులాబీరంగు బుగ్గలు ఎర్రగా కందిపోయాయి. ఇంకా మధ్యలో ఎగుపులు వస్తున్నాయి.. కనురెప్పలు పైకెత్తలేదు. ఫైలు పక్కనున్న టీపాయ్‌మీద పెట్టి వెళ్ళి పోతూంటే "కూర్చో లీలా!" అన్నాడు నారాయణరావు. లీల కూర్చోకుండానే స్తంభం పట్టుకొని తల రెండో వైపుపెట్టి స్తంభంమీద గోటితో గీస్తూ నిల్చుంది.

ఓ గంట తరవాత మెట్ల దగ్గరకివచ్చి పిలిచింది శకుంతల. వెంటనే మేడమీదినించి లీల కిందికి వచ్చింది. మెట్లకింద శకుంతలను చూడగానే తల దించేసుకుని తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. శకుంతల లీలవైపు తీవ్రంగా చూసి ముఖం చిట్లించి పైకి వెళ్ళింది.

నారాయణరావు నిశ్చలంగా కూర్చోడం చూసే టప్పటికి శకుంతలకు ఒళ్ళు మండిపోయింది.

"వంటయింది. రండి అన్నం పెడతాను."

నారాయణరావు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"టైమెంతయిందో చూశావా?" రిస్టువాచివైపు చూశాడు నారాయణరావు.

"ఎంతయింది?"

"నేను వెళ్ళవలసిన టైముకి ఇప్పుడు గంట లేటయింది."

"సన్నివేశ విసిగించకండి. నా ప్రాణం ప్రాణంలో లేదు."

"సరేలే! ఇంకిప్పుడెలాగూ వెళ్లడానికి వీల్లేదుకాని. పదు. అన్నం పెట్టు."

భోజనం చేసేటప్పుడు శకుంతల మాట్లాడదామని ఎంతయినా ప్రయత్నించింది. కాని నారాయణరావు అవకాశం ఇవ్వలేదు. రెండుమూడుసార్లు తండ్రి పిలవగా వెళ్ళి తండ్రితోపాటే భోజనానికి కూర్చుంది లీల. నారాయణరావు లేవగానే తనో రెండు మెతుకులు కతక పోయి సాధ్యంకాక ఎలాఉన్న గిన్నెలు అలాగే మూతపెట్టి నారాయణరావు ఉన్న గదిలోకి నడిచింది శకుంతల.

శకుంతల అడుగుల చప్పుడు విని "రా! ఇటు కూర్చో!" అని కుర్చీ చూపించాడు నారాయణరావు తన ఆలోచనలలోనించి బయటికి వచ్చి. శకుంతల నారాయణరావు ఎదురుగాఉన్న గార్డెన్‌చైర్‌లో కూలబడింది.

"మెల్లిగా! మెల్లిగా! ఆ చైర్ అల్లించి నాలుగు రోజులు కాలేదు. అప్పుడే చిరిగి పెట్టెయ్యకు."

"ఇదేంచేసిందో తెలుసా!" అంటూ ఓసారి బయటికి చూసి శకుంతల ముందుకు వంగింది, అతని మాటలు వినిపించుకోనట్లుగా.

"పొడుగాటి పోలికాని నాకోమంచి కథ తోచింది చెబుతాను. విని ఎలా ఉందో చెప్పు!"

"మీ కథలమాట దేవుడెరుగు. ముందు నే చెప్పేది వినండి."

"నువ్వు చెప్పేదాని మాటే దేవుడెరుగు. ముందు నేచెప్పేది విను."

"ఏమిటండీ అసలు విషయం వినకుండా ఈ మూర్ఖత్వం? వింటే ముక్కుమీద వేలేసు కుంటారు." కోపంగా చూసింది శకుంతల.

"నువ్వు మూర్ఖత్వం అనుకున్నావనే, మరేమను కున్నాసరే నాకథ వినవలసిందే. అద్భుతమైన భావం మెరుపులా తట్టింది."

"మీరేమనుకున్నా సరేనండీ! ఇప్పుడు నేనేమీ వినలేనండీ!"

నారాయణరావు [illegible] తీవ్రంగా [illegible].

"అయితే సరే! వెళ్ళి పని చూసుకో!" అన్నాడు.

"నే చెప్పేది వినండి." అంది శకుంతల.

"ఎన్నేమనుకున్నాసరే! ఇప్పుడు నేనేమీ విన లేను."

శకుంతల పట్టలేని కోపంతో అతని ముఖంలోకి చూసింది.

"అసలు మొదటినించీ నాటకీ నాకు అప్పచెప్పడం అలవాటు." పళ్ళు పటపట కొరికింది శకుంతల.

"అది పూర్తిగా నిజం."

"అయితే చెప్పండి." అంటూ మూతి ముడుచుకుని కూర్చుంది శకుంతల.

"చిన్నమాట వినడానికి ముందుకూడా మూడ్సు పాడు చెయ్యడం అలవాటయిపోయింది నీకు."

"సరే! చెప్పండి తొందరగా!" విసుగ్గా అంది శకుంతల.

కొద్దిసేపట్లో సర్దుకుని [illegible] అయ్యాడు నారాయణరావు.

"మామూలుగా ఒకమ్మాయి, ఒకబ్బాయి. అయితే అమ్మాయి, అబ్బాయిల పరిస్థితుల్లో ఎంతో తేడా ఉంటుంది. . . . . . .నేను సంగ్రహంగా కథ చెబు తున్నానన్నమాట. [illegible] ఉంటాయిలే వ్రాసేటప్పుడు . . . . అమ్మాయిది కాస్త [illegible]! [illegible] అనుగ్రహం వచ్చినా [illegible]. [illegible] వస్తే అమడదూరంలో [illegible] చూపులతోనే [illegible]. [illegible] వస్తే అవసరమైతే [illegible]. [illegible] ఆనేవరులరాలు. [illegible] అప్పటికామె తల్లిదండ్రులకు [illegible] కారు.

యామిని

ఆయన లక్షాధికారి. నిప్పులాంటి మనిషి. వెన్నలాంటి మనసు. తాటాకుమంటలాంటి కోపం. ఒకప్పుడాయనకు భార్య అంటే పంచప్రాణాలూను. కథ సమయం నాటికి కూతురంటే ఆరుప్రాణాలు. అంటే ఇక్కడ కథ తిరగబడిందన్నమాట. . . .సాధారణంగా ఒక్కతే అయిన కూతుర్ని తల్లి అతి గారాబంగా చూస్తే తండ్రి మందలిస్తాడు, దాన్ని మరీ బాధ్యత తెలియని దానిగా చేస్తున్నావని. కాని ఇక్కడ తండ్రినే తల్లి మందలిస్తూ ఉంటుంది. ఏ కారణంచేతనయినా కూతురు కనుబొమలు ముడుచుకుంటే దానికి కారణం ఆలోచించి అది సరిచేసేవరకూ ఆయనకు కళ్ళు మూతపడవు. తండ్రీ కూతురు ఒక్కటేనని వారిమీద అభిమానం మితిమీరిపోయినప్పుడు వాళ్ళని కళ్ళనిండా చూస్తూ, ఆ ఇల్లాలు పొంగే హృదయంతో కోపాన్ని నటించి సాధించడం కూడా కద్దు. . .

మరిచిపోయాను. పాత్రలపేర్లు చెప్పలేదు కదూ! అంతా విని నువ్వు సూచిద్దువుగానిలే! ఇది అమ్మాయివైపు.

ఇక అబ్బాయి విషయం. అయిన పరిస్థితులలోనే పుట్టినా కన్ను తెరిచేటప్పటికి కానిపరిస్థితుల్లో ఉంటాడు. అబ్బాయికి ప్రపంచంలో మనిషి తలుచుకుంటే సాధించలేనిదేదీ లేదని బలమైన నమ్మకం. చిన్నప్పుడు రాజుకు ఏడుగురు కొడుకులు అన్న కథ విన్నప్పటినుంచీ ఆ కథనెవరు వ్రాశారు అని అతనికో చిన్న సందేహం. ప్రపంచంలో ఉత్తమ సాహిత్యానికి

(తరువాయి 34 వ పేజీలో)

వుడ్ వార్డ్స్‌తో మీ శిశువును ఆరోగ్యంగాను, ఆనందంగాను వుంచండి

వుడ్ వార్డ్స్, కట్టునొప్పి, పుల్లదనం, కడుపు ఉబ్బరం, పళ్లు చేయునపుడు కలిగే జబ్బులకు తక్షణ నివారణ కలిగించును. వుడ్ వార్డ్స్ గ్రైప్ వాటర్‌ను సర్వదా సిద్ధంగా వుంచుకోండి!

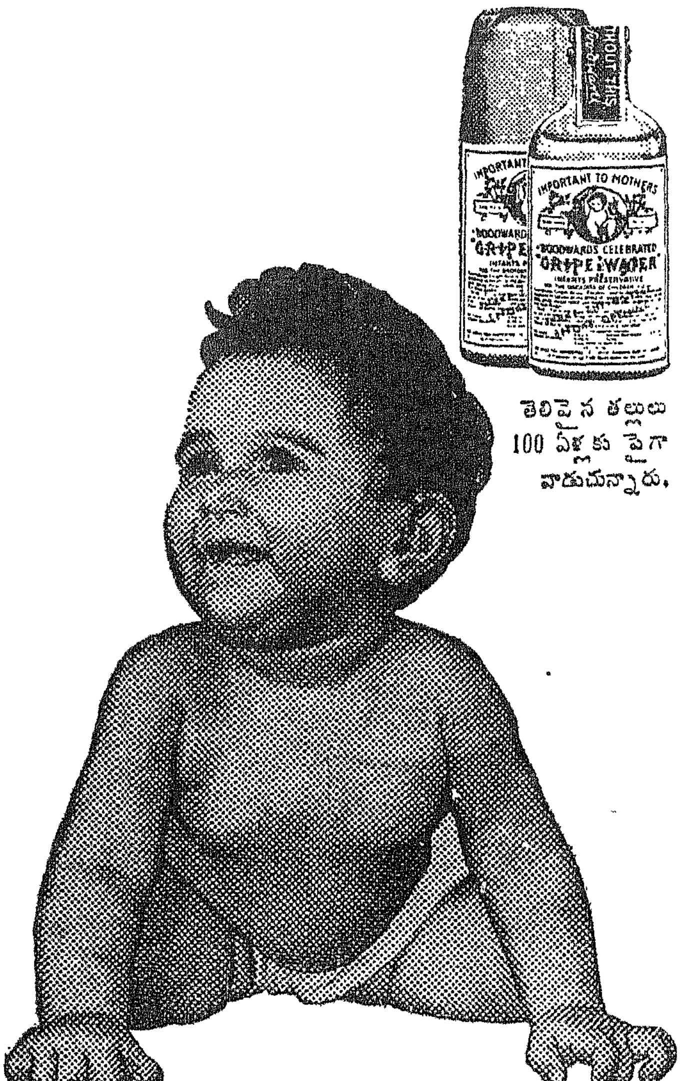

తెలివైన తల్లులు 100 ఏళ్లకు పైగా వాడుచున్నారు.

LPE Aiyars. F. 10 TL

(31 వ పేజీ తరువాయి)

రాదగిన బహుమతుల జాబితా ఒకటి సంపాదించి దాని మీద ఓ కన్నువేసి ఉంచాడు. గాలిమేడలో విహరించి అలిసిపోయి బయటికి వచ్చేటప్పటికి సాధారణంగా కడుపు చేస్తున్న గోల విని నిస్పృహాయంగా చుట్టూ పరికించే పరిస్థితి అతనిది. . . . . .కథలో సాధ్యమయి నంతవరకు దైవికఘటనలు విడిచిపెట్టాలనుకో. . . అయినా దానివల్ల వచ్చే నష్టంకంటే మంచే ఎక్కువ కావడంవల్ల వచ్చే లాభం ఎక్కువయినప్పుడు అవి పెట్టక తప్పదు. ఇంతకీ చెప్పవచ్చే దేమిటంటే . . .అనుకోకుండా అబ్బాయి, అమ్మాయి తండ్రి కలుసుకోవడం తటస్థిస్తుంది. ఇరవై సంవత్సరాల పిల్లవాడు అంతర్జాతీయ రచయితలను గురించి పక్కనున్న పెద్దవాడితో తీవ్రంగా వాదిస్తూంటే ఆయన అదిరిపోతాడు. కావాలని పలకరిస్తాడు. మరి ఇరవయ్యేళ్లదాకా ఇంటర్మీడియేట్‌తో ఏం చేస్తున్నా వని అడగగానే అబ్బాయి తన చిరిగిన బట్టలవైపు చూసుకుంటాడు. వెంటనే ఆయన కొండంత హృదయం మంచుకొండలా కరిగి ఆ కరుణాప్రవాహం అబ్బాయిని పూర్తిగా ముంచివేస్తుంది. ఫలితంగా అమ్మాయి తండ్రి ఔట్‌హౌస్‌లో ఒక గది అబ్బాయికి కేటాయించబడుతుంది. అతని కడుపు పోరు పెట్టకుండా కాలక్షేపం జరుగుతూంటుంది. . . ."

నారాయణరావు కథ ఆపుచేసి ఒకసారి శకుంతల వైపు చూశాడు. ఆమె అతనివైపే రెప్పవాల్చకుండా చూస్తూంది నిప్పులు కురిపిస్తూ. ఏ క్షణంలో నైనా పగులవచ్చు అనే అగ్నిగోళంలా కనబడింది అతని కళ్లకు శకుంతల. అయినా అదేమీ గమనించ నట్లుగానే కథ చెప్పుకుపోతున్నాడు నారాయణరావు.

". . .ఇక్కడనించి అసలు కథ ప్రారంభమవుతుంది. కొత్తలో అమ్మాయి అబ్బాయినంతగా పట్టించు కోదు. అబ్బాయి ఒక నోరులేనివాడుగానే వ్యవహరిస్తూం టాడక్కడ. అతని నోరులేనితనమే ఇంట్లో అందర్నీ ఆకర్షిస్తుంది అతనివైపు. అతని పరోక్షంలో అంటే అప్పుడప్పుడు అమ్మాయిముందుకూడా అబ్బాయిని మెచ్చుకుంటూ మాట్లాడుతూంటారు అమ్మాయి తల్లిదండ్రులు. ఆమెకు తెలీకుండానే అమ్మాయి మనస్సులో అబ్బాయికి ఒక గౌరవ స్థానం ఏర్పడి రోజు రోజుకూ పెరుగుతూంటుంది ఆమెకు తెలియ కుండానే వయస్సుతో ఎదుగుతూన్న ఆమె శరీరంలా. ముచ్చటగా మూడేళ్లు గడుస్తాయి. అమ్మాయి హైస్కూల్లోంచి కాలేజీకి వచ్చేటప్పటికి అబ్బాయి బి. ఎ. ఆఖరులో ఉంటాడు. అమ్మాయికి బయట అల్లర్లు చేసే అబ్బాయిల్ని అందర్ని చూసేసరికి ఔట్‌హౌస్‌లో అబ్బాయి దేవుడనే అనిపిస్తుంది. అదీకాక అప్పుడప్పుడు తన చదువులో సహాయం కోసం అతని గదిలోకి వెళ్లి చాలా అల్లరి చెయ్యడం కూడా అలవా టయిపోయింది అమ్మాయికి. . . . .అరె! మరిచి పోయాను. . . . . అబ్బాయి దృష్టిలో అమ్మాయిని గురించి చెప్పడం మరిచిపోయాను. పోనీలే ఇప్పుడు చెబుతానులే! అబ్బాయికి కథలు రాసే పిచ్చి ఉందని చెప్పానా? ఉందిలే. అందమైన అమ్మాయి ఉన్న అతని కథలన్నిటిలోను కథానాయిక ఆ అమ్మాయే. అతని దృష్టిలో ఆ అమ్మాయి, అతని కథల్లో మాటలద్వారా

చెబుతున్నాను. . . జీవం పోసిన బంగారుబొమ్మ. . . నడయాడుతున్న అజంతా చిత్రం. . . . ప్రపంచం లోని అందరు స్త్రీలలోని అందాన్ని ఏర్చికూర్చి కుప్పగా పోసి తయారు చేస్తే వచ్చిన అపురూపసుందరి . . . . . వస్తైరా వస్తైరా . . .

పత్రికలకు పోయి తిరిగి వచ్చిన కథలకట్టలు ఆమె చదువుతూంటే నిజంగా స్వర్గంలోకి వెళ్ళాననుకుని రెప్పపాటు లేకుండా చూసేవాడు ఆ అమ్మాయివైపు. ఆమె అతని కథల్ని మెచ్చుకుంటూంటే కొంచెంసేపు ఇంద్రుడి సింహాసనంమీద కూర్చొని వచ్చేస్తూండే వాడు. కథలు తోచనప్పుడు ఔట్‌హౌస్ కిటికీలోంచి ఆకాశంలోకి చూస్తూ ఒక్కక్షణం వాస్తవంలోకి వచ్చి ఆమెకు తనకు మధ్య అంతస్తుల భేదాన్ని ఆలోచిస్తూండేవాడు. ఇది ఇలా ఉండగా ఉన్నట్లుండి అమ్మాయితల్లి ఒకసారి తన జీవితంలో ఎప్పుడూ సిగ్గు పడనంతగా సిగ్గు పడిపోతుంది. . . . అలా చూస్తావేమిటి? ఫాషన్లలోలాగే కథలలో కూడా కొత్తదనం వస్తూండాలి. లేకపోతే రచయిత గౌరవం దెబ్బతింటుంది. అందుకని ఒక్కసారి వృద్ధదంపతులను పడుచువాళ్ళను చెయ్యడం అవసరం. అది సరేలే. ఏం! వృద్ధాప్యంలో కానుపు తలుచుకుని ఆవిడ ఇంచుమించుగా బయటకు రావడం మానేస్తుంది. అక్కడనించి మరో ఆరేడు నెలలు పరిగెత్తు. ఆవిడ మగపిల్లవాడిని కని మెటర్నిటీహోమ్‌లో ఉంటుంది. అమ్మాయి తండ్రికి తొందరగా నాలుగైదు గంటలు పనిమీద వెళ్ళవలసి వస్తుంది. కథ ఇక్కడ మొదలవ్వ తుందన్నమాట. పైదంతా ఏ ఫ్లాష్‌బాక్‌లోనో చెప్పేస్తా మన్నమాట. కథ తారకంగా మొదలవుతుంది . . . పున్నమి చంద్రుడు ఆకాశంలో బంగరు బంతిలా వెలుగుతున్నాడు. భూతలం అంతా చల్లని వెన్నెల మల్లెపూలు చల్లినట్లుగా ఉంది. తెల్లని మబ్బొకటి చంద్రుని మీదుగా అప్సరస హృదయం మీది పయ్యెదలా జారినట్లుగా జారి పోయింది. ఔట్‌హౌస్ కిటికీలోంచి వెన్నెల వెలుగు మడతమంచం మీద పడుకొని బయటకు చూస్తున్న . . . అబ్బ! అతని పేరు పెట్టలేదు కదూ! బ్రేక్ పడింది. పోనీలే వర్ణనకేంగాని తరవాత ఆలోచించి రాయచ్చు. ఏమిటంటే . . . ఆవేళే అబ్బాయి ఆఖరు పరీక్ష అయిపోయింది. బాగానే వ్రాసినమూలాన్ని మనస్సు ఆకాశంలో ఎగిరిన తెల్లమబ్బుకంటే తేలికయి పోయింది. మనస్సులో భావానికి బలాన్నిచ్చేందుకు మంచి పదజాలం సంపాదించాలనే ఉద్దేశ్యంతో తెలుగులో ప్రాచీన గ్రంథాలన్ని ఒకసారి చదవాలను కుంటాడు అబ్బాయి. ఆ ఉద్దేశ్యంతోనే మనుచరిత్ర సాయంత్రం కొనుక్కువచ్చాడు. టీక చూస్తూ మాటలు నేర్చుకోబోయి వరూధిని రాగానే ఆ మాట మరిచిపోయాడు. ఆ పద్యం రెండు మూడుసార్లు చదివాడు. అయినా తనివితీరలేదు. మళ్ళీ చదివాడు.

"ఏచి రుచంరరుచిరత్కటకసూచితవేగపదార విందయై లేచి. . ." పుస్తకం మీద నీడ పడింది. ఉలిక్కిపడి తల ఎత్తాడు. అమ్మాయి! వెంటనే 'ఈ వరూధినీ ఈ ఆడదేనా?' అనిపించింది అబ్బాయికి. పుస్తకం పక్కకి విసిరిపారేశాడు. ఆ క్షణంలో ఆమెను చూడడానికి కళ్ళు చాలలేదు. ఆమెను వర్ణించడానికి నాకు నోట మాటలు రావడంలేదు. అలా ఎంతసేపు చూసుకున్నారో వాళ్ళకు తెలియదు. ఎప్పుడూ మాట్లాడుకోని మాటలెన్నో ఆ చూపులు మాట్లాడు కున్నాయి. అంతలోనే ఆమె ముఖమంతా చిరుచెమట లతో నిండిపోయింది. అతని పక్కనే మంచంమీద కూర్చుండిపోయింది. అబ్బాయికి ఒక్కసారి అమ్మాయి తండ్రీ, తల్లీ గుర్తుకు వచ్చారు. లేవబోయాడు. కాని అమ్మాయి లేవనివ్వలేదు. బ్రతుకు బరువులు తెలియని వయస్సులు. ఏ వస్తువుకు వెనుక ఉన్న నీడ చూడలేని మనస్సులు. వివేకమనే వెలుగు కిరణాన్ని చొరనివ్వని తమస్సులో ఇరుక్కున్నారు. సంతోష సాగరంలో ఉక్కిరిబిక్కిరై పోయారు. తరవాత కొన్ని రోజులు వాళ్ళ ప్రపంచంలో దేన్నీ కానలేకపోయారు!"

"చాల్లెండి కథ! ఎవరు కథ వ్రాసినా కొంచెమైనా ఆలోచించి వ్రాస్తారు. ఉన్నదున్నట్లు రాస్తే అది కథ ఎలా అవుతుంది? అందులో గొప్పేమిటి?"

"లేదు శకుంతలా! నిజాన్ని అనుసరిస్తేనే కథకి విలువ ఉంటుంది. నలుగురి మనస్సుకు హత్తుకుంటుంది. తరవాత. . . . ."

"తరవాత మీరేమీ చెప్పక్కర్లేదు."

"గుర్తుందా! మరిచిపోయావేమోనని ఇదంతా చెప్పాను."

నారాయణరావు ముఖంలో హాసరేఖపోయి ముఖం తీవ్రంగా మారిపోయింది.

"శకుంతలా! నువ్వు అదృష్టవంతురాలివి. ఏ ప్రమాదాలు జరగకుండానే మనిద్దరికీ పెళ్ళి జరిగి పోయింది. లీల అంతటి అదృష్టవంతురాలు కాలేక పోయింది. మీ నాన్నగారు ఎంతో ఉదాత్తమైన స్వభావం కలవారు కాబట్టి నీ కోరిక తెలుసుకొని కట్టుకునేందుకు బట్ట లేనివాడినయినా, నా కిచ్చి పెళ్ళి చేశారు నిన్ను. ఆయనే మామూలు మనిషయితే ఏం జరిగి ఉండేది?

"నువ్వు నడిచిన మలుపులో నీలాగే నీ కూతురు నడిచింది. నిన్ను నువ్వింత అసహ్యించుకున్నావా ఆరోజు? ఇటువంటి ప్రమాదం జరిగి, నువ్వు లీలను తిట్టినట్లుగానే నిన్నెవరయినా దూషిస్తే ఏం చేసే దానవు? పిల్లలు అందంగా ఉండి, మంచిపేరు తెచ్చుకుని పైకి వస్తూన్నప్పుడు 'ఇది మాపిల్ల' అని అందరూ చెప్పుకోడానికి సిద్ధపడతారు. కాని అవివేకమైన పని చేసినప్పుడు కూడా 'ఇది నాపిల్ల, తెలియక చేసింది పాపం' అని జాలిపడి కడుపులో దాచుకుని ఓదార్చేదే కన్నతల్లి! తప్పు చేయనంతవరకూ అంటే దానివల్ల వాళ్ళు ఏ ఆపదలోను చిక్కుకోనంతవరకు నువ్వు వాళ్ళ పట్ల ఎంత కఠినంగా ఉన్నా ఫరవాలేదు. కాని ఒకసారి వాళ్ళు ఆపదలో చిక్కుకున్న తరవాత వాళ్ళకు కావలసింది సానుభూతి, ఓదార్పు, అది దాటే ఉపాయం. అది చేసిన చిన్న పొరపాటువల్ల దానికి అందరూ శత్రువులే అయ్యారు. దానికి ఆత్మహత్యకంటే శరణ్యంలేదు. దానినించి రక్షించి ధైర్యంచెప్పే మనిషి ఒక్కతే ఉంది. అది నువ్వే. నువ్వే దాన్ని ఇలా రాసి రంపాన పెడితే ఆ పసిది తన బాధ ఎవరికి చెప్పుకుంటుంది? ఎలా బ్రతుకుతుంది? కన్న కూతుర్ని పొట్టన పెట్టుకుంటూన్న నువ్వు ఒక తల్లివే!

> **నిజాయితీ**
>
> నిజాయితీ, మంచితనం లేనినాడు ఎంత పాండిత్యం ఉన్నా అదంతా బాధాకరమే.
>
> —మాంటేన్
>
> * * *
>
> **చెడు కోరేవారు**
>
> జీవితంలో నీకు ఎక్కువ అపకారం చేసే వారెవరో చెప్పడం కష్టం:— దుశ్చింతన గల శత్రువులా? మేలుకోరే మిత్రులా?
>
> —సెనెకా

"తల్లి మాట అలా ఉంచు. నువ్వు నడిచిన దారినే అది నడిచింది. ఆ విషయం మరిచిపోయి దాన్ని నిందించే అధికారం నీకేముంది? నీ తప్పును విస్మరించి దానికే ఇంకొకళ్లను నిందిస్తూన్న నువ్వు ఒక మనిషివే!"

శకుంతల కళ్ళ వెంబడి ఏకధారగా కన్నీళ్ళు కారి పోయాయి. ముఖం చీరకొంగులో దాచుకుంది.

"నీ కోపం నాకు ఉండంగానే కనబడింది. కొన్నింటిలో నా పెంకితనం నాకెప్పుడూ కష్టం కలిగించలేదు. కాని ఏ అనుభవమూలేని ఆ పసిదానిమీద నువ్విలా విరుచుకు పడుతూంటే నాకు నిన్ను చూస్తూంటే మితిమీరిన అసహ్యం కలుగుతూంది. ఛీ! . . . సాయంత్రం అంత కంఠం పెట్టుకొని అరుస్తున్నావు. నేను విన్నాను కనక సరిపోయింది. ఇంకెవరయినా వింటే ఏం జరిగేది?"

"ఎలాగండీ! ఏం చేద్దామిప్పుడు? పాపిష్టిదాన్ని దాని ప్రాణంమీద పెడ్డాను." ఆందోళనతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అడిగింది శకుంతల. నారాయణరావు చాలసేపు మాట్లాడలేదు. చివరకు మరో సిగరెట్ అంటించి "చేసేదేముంది. ఆ పురుషోత్తముణ్ణి పట్టుకొని 'మహానుభావా! మమ్మల్ని పరిస్థితుల్లో వదలడం మీకు న్యాయమా! మా అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసికొని మమ్మల్ని ఈ కష్టాలనుంచి ఉద్ధరించండి.' అని బ్రతిమాలడం, కాదంటే అది నవ్వులపాలు కాకుండా దాని భవిష్యత్తు చెడకుండా గుట్టుగా ఈ కష్టాన్ని దాటడానికి ఉపాయం ఆలోచించడం." అన్నాడు.

"ఎవడో వాడు?"

"ఇంకెవడు? రావుగారి ముద్దులతమ్ముడు ది గ్రేట్ ఎసిస్టెంట్ ఇంజనీర్ ఎం. పురుషోత్తమరావు బి. యస్‌సి., బి. ఇ."

రెప్ప వాల్చకుండా శకుంతలవైపు చూశాడు నారాయణరావు. శకుంతల తెల్లబోయింది.

"మీకెలా తెలుసు?"

"ప్రేమగా దగ్గరకు తీసుకొని కన్నీళ్ళు తుడిచి ధైర్యంచెప్పి బుజ్జగించి అడిగితే తండ్రికి చెప్పిన కూతురు, కన్నతల్లికి చెప్పలేదు."

"వాడు ఎంతపని చేసిండి! ఎక్కడికి పోతాడు." అని మనసు బాగానే పొంగుతూంటే లీల గదివైపు నడిచింది శకుంతల కొంత తేలికపడగా. ★